

[Ebba Strange]

di de ikke kunne klare sig for det, de fik i uddannelseshjælp.

Alfred Hansen (DR):

Jeg blev så glad, da hr. Halvgaard i sit første indlæg sagde, at han syntes, det var en god idé at forlade de statsgaranterede lån til fordel for statslån, og så måtte man fastsætte en eller anden rente, hvor vi altså foreslår, lånene skal være rente- og afdragsfri i hele uddannelsesperioden og derefter forrentes til en rentefod, der svarer til 1 pct. over diskontoen, altså langt under markedsrenten. Men når jeg nu får at vide af hr. Halvgaard, at det faktisk skal være til markedsrenten, altså den rente, som gælder på det øvrige pengemarked, må jeg spørge hr. Halvgaard, hvad der er fordelene ved at lægge dem om fra statsgaranterede lån til statslån, i hvert fald for de uddannelsessøgende. Jeg synes ikke, der var megen imødekommenhed fra hr. Halvgaards side, når jeg får den sidste oplysning her med.

For ca. 20 timer siden sad jeg i et politikerpanel i Solbjerg ved Århus sammen med fru Lissa Mathiasen fra den socialdemokratiske folketingsgruppe, og da sagde fru Lissa Mathiasen: nu må vi i gang med at få afskaffet de statsgaranterede lån til fordel for statslån. Det var ikke engang på min foranledning, fru Lissa Mathiasen sagde det, og derfor var jeg naturligvis meget glad for at høre, at der også er et medlem i den socialdemokratiske gruppe, som ikke synes, at ordningen med de statsgaranterede lån er en god ordning. Så bliver man selvfølgelig dobbelt ked af det, når man nu hører, at både hr. Jimmy Stahr og ministeren tager afstand herfra.

Når hr. Steen Folke fortsat sætter sin lid til stipendierne, kunne jeg godt tænke mig at stille hr. Steen Folke det spørgsmål – og det kunne i og for sig besvares af alle dem, der tror, at stipendierne bare er sagen: tror hr. Steen Folke, at den måde, man fordeler stipendierne på, er retfærdig? Finder hr. Steen Folke virkelig, at forældrenes skattepligtige indtægt er et retfærdigt og et godt kriterium for tildeling af uddannelsesstøtte til de unge? Jeg mener, at den skattepligtige indtægt langt fra giver et reelt billede af, hvad en familie har at leve af. Jeg tror, at den skattepligtige indtægt ofte er udtryk for evnen til

at trække fra. Jeg synes nok, socialdemokratiet burde tænke på, at arbejdsmanden og hans kone, der bor på 4. sal, og som har nul kroner at trække fra, men som har deres 80.000–90.000 kr., som de måske betaler stor skat af, ikke kan få maksimal stipendiestøtte til deres børn, når de skal have en uddannelse. De har ikke noget at trække fra, deres bruttoindtægt er også deres skattepligtige indtægt. Og så bør han ikke trække grupper frem, som har helt andre fradragsmuligheder.

Så stillede ministeren mig et spørgsmål, og det vil jeg gerne svare på, nemlig om det ville være retfærdigt, hvis vi nu pludselig pr. dato afskaffede de statsgaranterede lån, over for dem, der f. eks. sidste år og tidligere har optaget disse lån, og som endnu ikke er færdig med at tilbagebetale dem. Nej, det synes jeg da i og for sig ikke er særlig retfærdigt, men at benytte det argument til at retfærdiggøre en fortsættelse af et galt system er meget tyndbenet, og jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg synes bestemt, at man på dette område som på så mange områder inden for det politiske liv må lave en overgangsordning. Jeg vil med stor interesse se frem til et initiativ fra ministerens side, og det skal ikke skorte på velvilje fra retsforbundets side, heller ikke til at skaffe det fornødne provenu til en sådan reform.

Der er to grunde til, at vi vil gøre helt op med forældreafhængigheden for voksne, selvstændige mennesker, for folk over 18 år, som er myndige, som skal udøve værnepligt osv. Den ene er, at vi føler, det er en hån mod de unge, at f. eks. en 23-årig, efter den 1. august i år en 22-årig, som måske har stiftet hjem, skal være afhængig af forældrenes indtægtsforhold. Hvor er den sunde fornuft i, at dette er det eneste område, hvor de unge ikke er selvstændige, men skal være afhængige af deres forældres indtægtsforhold? Det er dem, det står og falder med, om de skal have stipendier, om de skal have SU, eller hvad de skal have. Det finder jeg urimeligt.

Den anden grund er, som jeg tidligere har sagt, at forældrenes indtægtsforhold ikke er et godt kriterium. Havde der været tale om forældrenes reelle indtægt, var den side af sagen da lidt mere acceptabel, men det kan ikke retfærdiggøre, at man håner de unge, for det er nedværdigende for de unge på dette område ikke at være selvstændige.